

EG VILDI SLEPPA AT VERA MAMMA LONGRI

skuldu missa mammu sína. Ikki tí, at tað var eg, men tí at teir mistu mammu sína. Tað var tað mest ræðuliga. At eiga ein drong upp á trý ár, ið fór at missa mammuna. Eg kláraði ikki tankan, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen og leggur afturat.

– Eg hevði tað gott. Eg var 35 ára gomul, hevði ferðast, hevði eina útbúgving, hevði búð uttanlands og hevði fingið mann og trý børn. Eg fór kanska at doyggja nakað tíðliga, men eg hevði havt eitt gott lív. Men eg kláraði ikki tankan, at dreingirnir skuldu missa mammuna.

Fleiri kanningar

Eftir at fyrstu kanningar høvdu víst, at Noomi Oddmarsdóttir Gregersen hevði metastasis í mjóðnini, vóru fleiri kanningar gjørdar fyri at staðfesta hvussu umfatandi sjúkan var. Upprunaligu kanningarnar vístu seg at vera rættar, tó at sjúkan ikki var so umfatandi sum fyrst mett.

– Kanningarnar vístu, at eg hevði krabbamein, men at talan ikki var um metastasis. Metastasis merkir, at krabbameinið spreiddir seg, men hjá mær var tað isolera til einans at vera í mjóðnini, greiðir Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Næsta stigið í viðgerðini var at finna út av, hvat kundi gerast við krabbameinið, og har fekk Noomi Oddmarsdóttir Gregersen at vita, at einans ein móguleiki var.

– Eg mátti leggjast undir skurð, tí einasti mátin var at skera sjúkuna burtur. Men teir søgdu samstundis, at teir bara gjørdu tað, um teir kundi tryggja sær at teir finga skorið alt burtur, greiðir Noomi Oddmarsdóttir Gregersen frá og heldur fram.

– Tað merkti, at teir máttu skera annað beini av mær. Eg trúði ikki mínum egnum oyrum. Tað vóru eini øgiliga tung boð at fáa, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Eg vildi ikki fara frá mínum synum og teimum, ið eru rundanum meg. Eg var bara ikki klár at fara frá teimum

Ein útvegur

Noomi Oddmarsdóttir Gregersen fekk at vita, at hetta var tann einasti móguleikin, og at fleiri læknar høgdu hugd eftir hennara støðu og vóru samdir. Hon slapp tó at fara heim og hugsa um støðuna.

– Eg kom til ta niðurstøðu, at beinið ikki hevði eitt serliga stórt virði, um eg skuldi missa lívið av tí. So eg ringdi til læknan og segði, at um hetta var einasti móguleikin, so var eg klár, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Men meðan Noomi Oddmarsdóttir Gregersen hevði grundað yvir sína støðu, høvdu læknarnir tosað við verkfrøðingarnar, ið framleiða protesurnar. Teir settu, at tað var móguligt, at seta protesuna inn á ein slíkan hátt, at beinið kundi sparast.

– Tað var ein lætti og tað gav mær vónina aftur. Tað vísti seg, at hetta lat seg gera, so eg fekk eina protesu, ið fer at halda í umleið tjúgu ár uttan, at tað verður neyðugt at skera beinið burtur, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Stutt eftir varð Noomi Oddmarsdóttir Gregersen lagd undir skurð og fekk eina nýggja mjóðn. Eftirfylgjandi kanningarnar hava staðfest, at skurðviðgerðin eydnaðist væl, og krabbameinið er nú burtur.

Synirnir vórðu kunnaðir

Tá Noomi Oddmarsdóttir Gregersen fekk staðfest krabbamein søktu hon og maðurin serkøna hjálp í hvussu man skuldi handfara støðuna sum familja.

– Vit ráðførdu okkum við ein sálarfrøðing frá Kræftens Bekæmpelse í Danmark, ið mælti okkum til, at hava børninum við í allari tilgongdini. Vit valdu at fortelja teimum beinanvegin, hvat var á vási, at mamma teirra var sjúk av krabbamein og skuldi leggjast undir skurð, greiðir Noomi Oddmarsdóttir Gregersen frá.

Serliga metti sálarfrøðingurin, at tað var týðningarmikið, at synirnir finga at vita um støðuna frá foreldrunum heldur enn, at tað hoyrdist aðrar vegir.

– Synirnir vóru við í allari tilgongdini og finga alt at vita. Á tann hátt, so hoyrdu teir ikki um sjúkuna frá onkrum í skúlanum ella í barnagarðinum, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Hóast talan var um tung boð at fáa hjá børnunum, so heldur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen, at teir dugdu væl at handfara støðuna.

– Tann elsti var eitt sindur bangin fyri, at eg skuldi doyggja. Hann spurdi inn til tað, og vit tosaðu nógv um tað. Men vit vissaðu hann um, at læknarnir

dugdu væl. Dreingirnir koma sum heild væl burturúr tí. Eisini í dag duga teir væl við tí, at eg beri eitt brek, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen og leggur afturat.

– Tað er vorðið vanligt í okkara gerandisdegi. Teir hava enntá lyndi til at gloyma, at eg ikki klári at røra meg eins væl sum áður.

Var ikki klár at fara

Tað var eisini júst synirnir, ið Noomi Oddmarsdóttir Gregersen nevnið sum høvuðsorsøk til, at hon megnaði at vinna á sjúkuni og koma so væl fyri seg aftur.

– Drívmegin var fyrst og fremst, at eg vildi sleppa at vera mamma longri enn eg hevði verið. Eg vildi ikki fara frá mínum synum og teimum, ið eru rundanum meg. Eg var bara ikki klár at fara frá teimum, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Harumframt setti hon sær fyri, at hon skuldi fullføra útbúgvingina, ið hon var byrjað uppá.

– Eg hevði brúkt so nógv ár upp á mína útbúgving og manglaði bara tað síðsta. Eftir átta og eitt hált ár skúlagongd restaði bara eitt hált ár til, eg kundi fáa mítt ph.d. heiti.

Tað var bara ov keðiligt at hugsa sær, at eg ikki megnaði endan, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen og heldur fram.

– So saman við familjuni var tað eitt slag av drívmegi. Ein treiskleiki kom í mær, ið segði, at eg skuldi vinna á sjúkuni, tí eg hevði nøkur ting eftir at avrika.

Men hóast Noomi Oddmarsdóttir Gregersen var bjartskygd, so vóru tað eisini truplar tíðir, har veruleikin tyngdi smábarnammuna. Tá fann hon troyst í trúnni.

– Sjálvandi vóru tíðir har tað var svárt og ringt. Men tá hevði eg hesa vónina, ið man hevur sum trúgvandi, umframt at eg visti, at fólk bóðu fyri mær. Tað hevur hildið lív í vónini, so at eg ikki fall í fátt og misti mótið, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Gongulagið tarnað

Trý ár eftir, at Noomi Oddmarsdóttir Gregersen varð lögð undir skurð og fekk eina nýggja mjóðn, er gongulagið ikki vorðið tað sama aftur. Men tað er ein lítill prísur at rinda, metir Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

– Eg má nú ganga við stavi, men í mun til tað, ið man fyrst væntaði, so eri eg takksom fyri, at eg enn havi bæði beinini og eri á lívi, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen.

Tað at gongulagið ikki er tað sama, ið tað einaferð var, hevur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen valt ikki at siggja sum eina forðan, men hevur lært seg at liva við tí.

– Mítt brek noyðist ikki at vera eitt størri hindur enn tað, ið eg geri tað til. Í FarGen fara vit mangan uttanlands á ráðstevnur, og setist eg ikki aftur vegna hetta. Eg skal klára ting sjálv. Fólk eru røsk at hjálpa, men merkja eisini á meg, at eg vil royna sjálv og ikki takast av ræði. Men av tí sama má eg eisini vera góð at biðja um hjálp, tá tørvur er á tí, sigur Noomi Oddmarsdóttir Gregersen og leggur afturat.

– Eg føli ikki, at eg eri sjúk. Eg havi eitt handikapp, men føli tað ikki sum eina forðing. Eg kann ikki hoppa ella renna sum eg einaferð gjørdi, men havi í staðin lært, at leggja dagin betri til rættis.